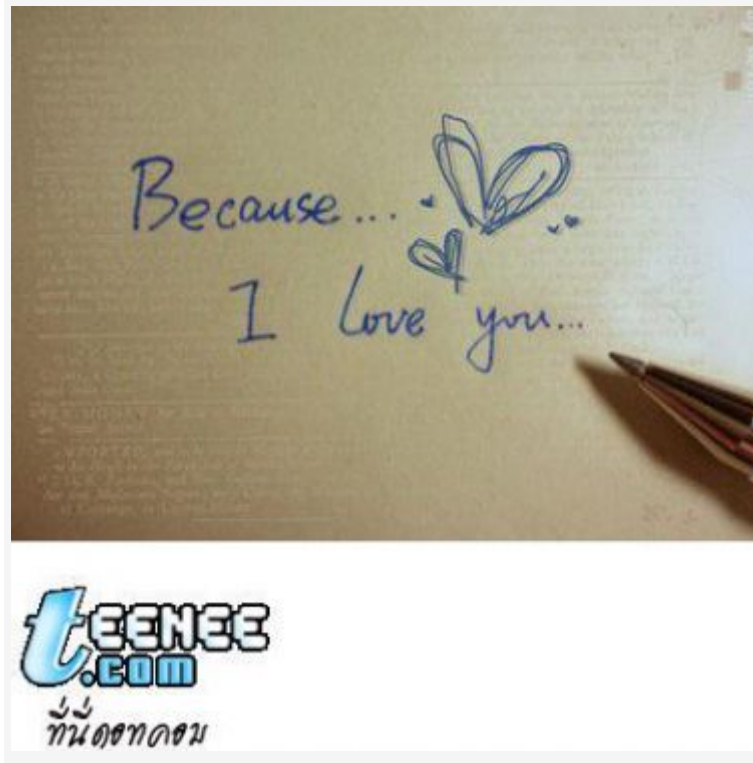

ข้อคิดของดินสอและปากกา

นำเสนอเมื่อ : 23 ธ.ค. 2552

เมื่อ 100 ปีมาแล้วปากกาด้ามแรกก็ได้เกิดขึ้น บนโต๊ะทำงานแห่งหนึ่ง
เจ้าดินสอไม้ตัวน้อยมองดูเจ้านายของมันด้วยความอาลัย

"ทำไมนายเปลี่ยนไป ไม่รักข้าเหมือนแต่ก่อน ไม่ใช่งานข้าละ"

เจ้าปากกาซึ่งตอนนี้อยู่ในมือของนักธุรกิจชายผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นเจ้านายของดินสอไม้และปากกาด้าม
มองเห็นเจ้าดินสอไม้ซึ่งหดหูใจอยู่ ก็พูดชมทับเจ้าดินสอว่า

**"นี่ เจ้าดินสอไม้ ก็เจ้านะมันล้าสมัยแล้ว ไม่มีเจ้าชายคนไหนอยากใช้งานเจ้า ในการเขียนหรือ
ข้านะมีทั้งความคมชัด เขียนลื่น ไม่มีวันใส่หักเหมือนตัวเจ้า เจ้านายจึงรักขามากกว่าเจ้าอย่างแน่นอน"**

เมื่อเจ้าดินสอไม้ได้ยินเจ้าปากกาพูดเช่นนั้น จิตใจที่ห่อเหี่ยวอยู่แล้วยิ่งท้อทรมากขึ้นไปอีก
มันตัดสินใจที่จะฆ่าตัวตาย โดยกลิ้งตัวเองให้หล่นจากโต๊ะทำงาน เมื่อหล่นจากโต๊ะทำงานมันก็รู้ตัวว่ามันยังมีชีวิตอยู่
ก็รู้ตัวว่าคงไม่มีอะไรดีไปกว่านี้

เมื่อเสร็จสิ้นการทำงานของนักธุรกิจผู้นั้น เขาก็เผลอทำเจ้าปากกาวงกที่พื้น โดยไม่สนใจเก็บเช่นกัน
ในตอนเย็นน้องชายของนักธุรกิจผู้นั้น เขามีอาชีพเป็นนักวาดภาพ ได้มาเจอเจ้าดินสอไม้ และปากกาหล่นบนพื้นทั้งคู่
เขาก็เก็บมันไปใช้

มาถึงตอนนี้อย่างไรก็ตามที่อ่านคงเดาได้ว่าจะเป็นอย่างไร ใช่มั้ย
เจ้าดินสอไม้ที่ไม่เคยได้รับการเอาใจใส่จากเจ้านายนักธุรกิจ กลับมีคุณค่ากับเจ้านายนักวาดภาพ
มันถูกใช้งานจนตัวมันสูญสลายไป แต่กลับได้ภาพที่สวยงาม ยังคงคุณค่าให้พบเห็นได้ชื่นชม
ซึ่งมันมีองค์ประกอบในภาพนั้น

ส่วนเจ้าปากกาหลังจากที่ถูกนักวาดภาพเก็บไป มันก็อยู่แต่ในกล่องไม่เคยถูกหยิบมาใช้งานอีกเลย
จนหมึกมันแข็งใช้งานไม่ได้ **พอจะถูกใช้งานอีกที มันก็หมดอายุ เขียนไม่ออก** แต่ตัวมันไม่สูญสลายไป
ยังคงทิ้งร่างกายเอาไว้เป็นภาระต่อเจ้านาย มันจึงถูกทิ้งในถังขยะต่อไป

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ตัวเราย่อมมีคุณค่าเสมอ แต่ต้องให้ถูกกับงาน

ขอบคุณบทความจาก สหทยาว่าไรดี